

שיעורי חינוך

פונעם ראש ישיבה שליט"א

פראקטישע עצות און הדרכות פאר עלטערן, מלמדים, מחנכים און מחנכות

פרשת דברים
שנת תשפ"ה

גליון
ק"ח

שיעורים אין חינוך

פונעם ראש ישיבה שליט"א

קינדערס געפילן

מאכן אז איך מאך זיך נישט וואוסענדיג פון א בריוו, זאלט עטץ אבער וויסן אז איך לייגן אלעס]. די לערערין שרייבט מיר אזוי: "לכבוד דער ראש ישיבה שליט"א, שכח אייבערשטער, דורך די שכל און די שיעורים וואס מען באקומט ביים רבי'ן, איז נישט געווארן אין מיין קלאס א גאנצע פרשה פון א מחצפת. די מעשה איז געווען אזוי, אסאך מאל ביים דאווענען גיי איך ארום צו יעדע מיידל'ס טישל, איך קוק אויב די סידור איז אויפגעמישט, אויב איך זע אז מען איז נישט אויפגעמישט צו די גוטע פלאץ, מיש איך אויף, א מיידל וואס דאווענט שוין, זאג איך פשפש! הערליך!"

פאר איך גיי ווייטער מיטן פארליינען דעם בריוו, וויל איך צולייגן, נישט נאר פאר די מיידל וואס דאווענט שוין זאגט מען: "פשפש! הערליך!" נאר אפילו פאר די מיידל וואס דאווענט נישט שוין, דארף מען אויף זאגן: "פשפש! הערליך!" ווייל די מיידל וואס דאווענט שוין דארף דאך נישט די לערערין, זי דאווענט דאך שוין פון זיך אליינס, די לערערין'ס ארבעט איז צו נעמען די מיידל וואס דאווענט שטיל און איר זאגן: "פשפש! הערליך! דו דאווענטסט אזוי שוין! אזוי הויך!" אזוי וועט זי אויך אנהייבן צו דאווענען הויך.

צוריק צו די בריוו, די לערערין שרייבט ווייטער: "היינט קום איך אן צו איין מיידל'ס טיש, איר מאנטל און טאשקע (בריקפקעס) ליגן אויף דער ערד, איך זאג איר: 'זיי מוחל, גיי הענג שוין אויף דיין מאנטל און לייג די טאשקע אויף דיין בענקל', זי ווייזט מיר 'ניין' מיט איר אקסל, האב איך נאכאמאל שוין געזאגט: 'הייב אויף דייןע זאכן און לייג עס אויפ'ן פלאץ', זי האט נאכאמאל געזאגט 'ניין'. איך האב איר געזאגט: 'דא אין קלאס דארף מען פאלגן, זי האט עס אויפגעהויבן, אבער א מינוט שפעטער צוריק אראפ געווארפן ווען איך האב זיך אָוועק געדרייט'."

איך וויל צולייגן, דאס איז טאקע א

דעמאלט נאכאלץ אפאר שעה וואס מען קען זיין אינדרויסן פון שטוב.

אבער די גרעסטע זאך פון א פרוי איז צו זיין אינדערהיים א מאמע פאר די קינדער, און איך וויל מען זאל דאס אויסלערנען פאר די קינדער, די קינדער זאלן אויפנוממען מיט וויסן אז דאס איז דער עיקר פון א אידישע פרוי.

מען דארף זיך אפגעבן מיט הארץ און געפיל

יעצט וועלן מיר צוגיין צום שיעור. מען דארף דאנקען דעם אייבערשטן אז מען האט די זכיה אז מען קען עפעס צוריק טון פארן הייליגן רבי'ן, מען קען ארבעטן אין 'בית פיגא', לערנען מיט די קינדער 'אמונה', 'ליב האבן אידישקייט' און 'ליב האבן איידלקייט'; עס איז נישט א פשוט'ע זאך.

איך וויל ענק מחזק זיין, און בעיקר די לערעריןס וואס האבן דעם נאטור פון 'דיסציפלין', פון זיין פינקטליך און מסודר. מען דארף געדענקען אז קינדער זענען נישט קיין באקסעס, טישן, בענקלעך, שענק און קליידער, וואס מען קען עס אָוועק שטעלן עס זאל אזוי גיין, קינדער זענען קינדער, קינדער זענען לעבעדיגע זאכן, קינדער האבן א נשמה, מען דארף זיך אפגעבן מיט זיי מיט הארץ און געפיל.

צוריק געהאלטן א קינד פון ווערן א מחצפת...

איך וועל ענק דערציילן עטליכע שיינע מעשיות פון לערעריןס פון בית פיגא, וואס האט מיר זייער איבער גענומען צו זען ווי די לערעריןס געבן זיך אפ מיט די קינדער מיט אַזא ווארעמקייט.

א לערערין האט מיר געשריבן א בריוו מיט זייער א שיינע מעשה [איך האב שוין באקומען דעם בריוו פרשת נח, דאס איז זיבן וואכן צוריק. איך זאג ענק עס ווייל קען זיך

מיטן אייבערשטן'ס הילף ברענגען מיר איין א שיעור וואס דער ראש ישיבה שליט"א האט געגעבן פרשת וישב שנת תשפ"ד לפרט קטן.

איך וועל יעצט רעדן אפאר ווערטער וואס איז נוגע פאר אלע לערעריןס פון בית פיגא, און איך האף מען זאל געבן צו הערן דעם שיעור פאר די לערעריןס.

וואס איז די גרעסטע זאך פאר א אידישע פרוי?

פאר איך הייב אן דעם שיעור וויל איך ענק אויסזאגן א סוד; עס קען זיין אז מיט'ן אויסזאגן דעם סוד - וועל איך מארגן בלייבן אן לערעריןס, דאך וויל איך ענק זאגן וואס איז ריכטיג.

די גרעסטע זאך פאר א אידישע פרוי איז צו זיין אינדערהיים און בויען א בית המקדש מעט, זי זאל קאכן און מאכן די וועש פאר איר מאן און קינדער און פאר זיך; דאס איז די גרעסטע עבודת השם פון א אידישע פרוי.

ינגע ווייבלעך וואס האבן נאכנישט קיין קינדער, איז נישטא וואס צו טון אינדערהיים, און גיין ליידיג איז דאך נישט קיין גוטע זאך; אלע פראבלעמען און אלע שלעכטס קומען ארויס פון גיין ליידיג (כתובות נט:), פאר זיי איז יא פדאי ארויס צו גיין ארבעטן. אז מען קען קומען ארבעטן אין די מוסד, זיין א לערערין אין בית פיגא - איז גאר חשוב, אדער קען מען גיין ארבעטן אין א אפיס און העלפן דעם מאן ברענגען פונסה, אבער צו קענען גיין ארבעטן אין אן אפיס דארף מען זען עס זאל זיין אויסגעהאלטן לויט די הלכות פון צניעות און ריינקייט.

ווען דער אייבערשטער העלפט אז מען האט א קינד, איז שוין דא וואס צו טון אינדערהיים, דער טאג ווערט שוין אביסל מער אנגעפילט, דארף מען שוין זען וויפיל צייט מען דארף זיין אין שטוב און וויפיל צייט מען קען זיין אינדרויסן; געווענליך האט מען

געווען אין די מוט פון מחנה זיין זיין זון, אָבער עס איז אַרױסגעקומען פון דעם אַ שײנע זאַך.

דער טאטע האט געזען אז די גאנצע זאך איז 'טשאַדעלע באַדעלע', הַבֵּל הַבֵּלִים; ער האט דאָ גאַרנישט גערעדט צום קינד און פֿלוצלינג איז דער קינד דער בעסטער אינגל פון חדר, ווי אזוי קען דאס זיין? עס מוז זיין אז דאס האט גאַרנישט מיטן קינד, דאס האט מיטן מלמד, עס ווענדט זיך ווי אזוי דער מלמד קוקט אויפן קינד, אז דער מלמד געבט גוטע ווערטער פאר א קינד, מאכט דאס אז דער קינד זאל וועלן לערנען און דאווענען.

מען קען יעדן קינד מאכן פאר א מחוצף, און מען קען אויך מאכן יעדן קינד פאר די בעסטע קינד, אלעס ווענדט זיך אין דעם מלמד, ווייל די גאנצע אויפפירונג פון קינד איז געבויט אויף קאמפלעקס פון זיין מלך, אין א קינד'ס מלך איז דא בננים פון קאמפלעקס! און אז א קינד שפירט: 'איך בין סיי ווי גארנישט ווערד, איך בין סיי ווי א מחוצף, און איך בין סיי ווי שלעכט, מיין רבי דארף מיר נישט, און קיינער דארף מיר נישט', האט ער נישט פארנוואס צו זיין גוט, אָבער אז דער מלמד זאגט פארן טאטן: "איך האב ליב דיין קינד, ער איז זייער א גוט קינד", און די מאמע זאגט אָבער פארן קינד: "דיין רבי האט דיר ליב, ער זאגט אז דו ביסט א גוט קינד", קומט דער קינד צוריק אין פתח מיט א ווילן צו לערנען און דאווענען, ווייל ער ווייסט אז זיין מלמד האט אים ליב, און ער ווערט דער בעסטער קינד!

אַן אַסיפת הַהוֹרִים אַ גאַנץ יאַר

מען מוז נישט ווארטן צו געבן א גוט ווארט פאר א קינד ביז די אסיפת הוורים, מען קען א גאנץ יאר מאכן אן אסיפת הוורים. וואו דו גייסט און וואו דו שטייסט, ווען דו טרעפט א טאטע, זאג אים: "דיין קינד איז זייער זייער א וואויל קינד". און נישט נאר פאר דער קינד וואס דאווענט הויך זאגט מען: "פֿשֶׁשׁ! הַעֲרָלִיד!" נאר פאר יעדן קינד דארף מען זאגן: "פֿשֶׁשׁ! הַעֲרָלִיד!" - אזוי קען מען זייער מצליח זיין מיט יעדן איינציגן קינד.

די מיידל זאל זיך נישט שעמען אויפן באס

איך האב נאך א מורא'דיגע הארציגע מעשה, פון א לערערין פון די גאר קליינע קינדער; עס איז א שיינע מעשה, א אידישע מעשה, און א הארציגע מעשה.

א מאמע שרייבט מיר א בריוו, זי דערציילט אז איר קינד איז אהיימגעקומען פון שולע און איר דערציילט אז זי האט איינגעמאכט פאר מען האט געדארפט אהיים גיין, בשעת די קינדער זענען שוין געווען אויפן וועג ארויפצוגיין אויפן באס. עס איז ארום

די מיידל האט אראפגעברענגט דעם זעקל קעיק, און די לערערין האט איר געגעבן א גרויסע שטיקל קעיק. דאס קינד האט זיך פאלעקט די פינגער מיט דעם, און זי האט מער נישט געטשעפעט איר שוועסטער. עס האט זיך ארויס געשטעלט אז די מיידל איז פשוט געווען הונגעריג, זי האט נאך גארנישט געהאט געגעסן דעם טאג.

מען וואלט געקענט מאכן א גאנצע מעשה פון די מיידל, ווייל זי קריגט זיך מיט איר שוועסטער, און אפֿשר וואלט מען איר אפילו געדארפט טראגן פאר הילף... אָבער מיט אביסל שכל און אביסל הארץ האט די לערערין געזען אז דאס איז גארנישט קיין שלעכט קינד, דאס קינד איז פשוט געווען הונגעריג, האט זי זיך נישט געכאפט און געשלאגן איר שוועסטער.

אַין וואס ווענדט זיך א קינד'ס אויפפירונג?

איך האב נאך א שיינע מעשה וואס איך האב געהערט פון מיין מאמע תחל' א טאטע איז געגאנגען צו אן 'אסיפת הוורים' פון זיין זון, און דער מלמד זאגט פארן טאטן: "דיין זון האלט ביי גארנישט, נישט קיין דאווענען, נישט קיין לערנען, ער טוט גארנישט! נעם אפיר דיין זון און זאג אים אז מען קען נישט אזוי ווייטער אַנגיין!"

ווען דער טאטע איז געווען אויפן וועג אהיים פונעם אסיפת הוורים, רופט אים זיין ווייב אן, זי פרעגט אים: "נא, וואס זאגט דער מלמד?" דער טאטע איז געווען זייער אויסגעמוטשעט נאך א שווערע טאג ארבעטן, און ער האט נישט געהאט קיין כח זיך אַנצוהייבן רעגן אויף זיין זון, האט ער געזאגט פאר זיין ווייב: "דער מלמד זאגט אז ער האט אים זייער ליב, ער איז דער בעסטער אינגל אין חדר! ער דאווענט און ער לערנט".

דער אינגל הערט ווי די מאמע רעדט צום טאטן, האט ער געטראכט צו זיך: 'מן הסתם גיי איך יעצט כאפן א גוטע פסק...' און ער פרעגט די מאמע: "וואס זאגט טאטי?" זאגט די מאמע: "טאטי זאגט אז דיין רבי האט דיר זייער ליב, און דו ביסט דער בעסטער אינגל!"

עס גייט אריבער צוויי וואכן און דער מלמד רופט אן דעם טאטן, ער זאגט אים: "איך זע אז דו האסט גוט אפיר גענומען דיין זון, ווייל ער איז ממש א נייער קינד, ער איז דער בעסטער קינד פון חדר! ער לערנט און ער דאווענט".

דער טאטע האט זיך גוט אויסגעלאכט; ער האט נישט געהאט קיין כח צו זאגן פארן מלמד אז אומוילנדיג האט דא פאסירט א גוטע שטיקל... ער האט אפילו נישט אינזין געהאט צו מאכן דעם שטיקל, ער איז פשוט נישט

וויכטיגע זאך, א פתח וואו מען לערנט פונעם אייבערשטן דארף זיין זויבער, צאמגענומען און ניעט (מסודר).

צוריק צו די בריוו, די לערערין שרייבט ווייטער: "אזא מחצפת! איך האב כמעט אפגעשטעלט דאס דאווענען און אנגעהויבן ווערן זייער שטרענג, ביז איך וועל אויספירן און זי וועט פאלגן, אָבער גלייך דערמאן איך זיך פון די הונדערטער שיעורים וואס מען הערט דא ביים הייליגן רבי'ן, טראכט איך צו מיר: 'מעג איך אפֿשטעלן די גאנצע פתח? ווער זאגט אז זי פאלגט נישט? אפֿשר מיינט זי נישט קיין חוצפה, לאמיר איר ארויסרופן און פרעגן וואס גייט פאר'. איך האב איר ארויפגערופן און געזאגט זי זאל מיר ווארטן אינדוריסן, איך קום ארויס און איך פרעג איר פארוואס זי וויל עס נישט לייגן וואו מען דארף. זאגט זי, ווייל נאכדעם פארגעסט זי עס אהיים צו נעמען. איך האב איר געזאגט אז מען גייט טראכטן א גוטע עצה זי זאל יא געדענקען עס אהיימצונעמען, און זי איז צוריק אריין אין קלאס, צופירן, די וואוילסטע מיידל. שכל אייבערשטער. זי וואלט געקענט ווערן די גרעסטע מחצפת, איך וואלט געהאט אזא שווערע טאג, און אלעס פאר אזא נארישקייט".

דאס איז איין שיינע מעשה פון א לערערין, וואס האט מיט אביסל שכל צוריק געהאלטן א מיידל פון ווערן א 'מחצפת'. איך האב זייער הנאה געהאט צו ליינען די בריוו און זען ווי מען וואלט געקענט מאכן א שווערע קעיס (פאל) פון דעם קינד, און מיט א שמיכל האט מען עס געמאכט גוט.

דאס קינד איז בלויז געווען הונגעריג...

איך וועל ענק דערציילן נאך א שיינע מעשה פון א בריוו וואס איך האב באקומען פון די 'לאנטש טיטשער'. די לאנטש טיטשער דארף זיך ארום דרייען ביי לאנטש צווישן די מיידלעך, ווייל מען קען נישט לאזן קינדער אן סופערנוויזשאן (השגחה), איינער דארף זיך א גאנץ צייט אומקוקן וואס די קינדער מאכן. דערציילט זי אינעם בריוו, איין טאג זעט זי ווי א מיידל שלאגט איר שוועסטער, די יונגערע שוועסטער האט ביי זיך אפאר קוקיס און די עלטערע שוועסטער גראדזשעט איר און וויל ארויסכאפן די קוקיס פון איר האנט. די לערערין רופט איר צו, און זי מאכט זיך נישט וואוסענדיג, זי רופט איר נאכאמאל און די מיידל זאגט: "איך וויל נישט קומען", אינמיטן כאפט זיך די לערערין אפֿשר איז די מיידל הונגעריג, רופט זי צו די מיידל אין א זייט, זי זאגט איר: "איך האב אין קלאס א זעקל בראוני קעיק, דו ווילסט איך זאל דיר עס געבן?" זאגט זי: "יא", זאגט די לערערין: "ברענג עס אראפ פון קלאס, איך וועל דיר געבן א שטיקל קעיק".

נאך שיינע מעשיות וואס זענען אנגעקומען צו מיר מיט גוטע גריסן אויף הארציגע לערערנס. דער אייבערשטער זאל העלפן מען זאל קענען אריינלייגן אין די קינדער נאך מער הארץ און נאך מער הארץ.

די קינדער מאכן זיך שטילערהייט זייערע חשבונות

איך וועל ענדיגן מיט נאך איין מעשה. נעכטן האב איך באקומען א בריוו פון א ווייבל, שרייבט זי אזוי: "אין מיין לעבן האב איך נישט געוואלט אנטון קיין טיכל, אבער ווען איך האב געלערנט ביי ... האב איך געזען אז א טיכל איז א שיינע זאך, האב איך באשלאסן אז איך וויל אויך גיין מיט דעם".

עטץ ווייססט דאך אז איך זאג נישט פאר קיינעם וואס צו טון און אויך נישט ווי אזוי זיך צו צודעקן דעם קאפ, איך וויל אבער ארויס ברענגען מיט דעם אז מען קען קיינמאל נישט וויסן וואס מען טוט אויף. א לערערין קומט און גייט, און טראכט: 'קיינער דארף מיר נישט, קיינער וויל מיר נישט', זי כאפט אבער נישט אז מען קוקט איר נאך און מען מאכט איר נאך, און זי בוט אויף שטייפער.

ווען א לערערין קומט אריין אנגעטון שוין, צניעות'דיג און איידל, מאכן זיך די מיידלעך שטילערהייט זייערע חשבונות, 'איך וויל אויך גיין אנגעטון שוין, צניעות'דיג און איידל'.

דער אייבערשטער זאל העלפן, עטץ זאלטס האבן העלחה און סייגטא דשמיא, אמן.

צו פארשעמען קינדער ווען עס פאסירט אן עקסידענט (אומגעראכטן) אז א קינד האט איינגעמאכט, זיי דרייען ארום אויף אלע וועגן אז קיינער זאל נישט וויסן דערפון.

ליידער אין אנדערע פלעצער קען זיך מאכן מלמדים וואס געבן נישט אזוי אכטונג אויף די געפילן פון א קינד. איך האב שוין געהערט פון פעלער פון אנדערע מוסדות וואס מלמדים האבן געזאגט פאר א קינד: "גיי אהיים מיט דייער ... קליידער!" און דאס איז א גרויסע סכנה פאר א קינד, ווייל די פילינגס פון א דריי יעריג קינד איז די זעלבע ווי א מענטש פון צוואנציג יאר, אז מען פארשעמט אים, - קען עס חס ושלום שאטן פאר זיין גאנצע לעבן!

נעכטן זאגט מיר א אינגערמאן, ער איז געווען אין א תלמוד תורה צו אינסטאלירן קעמערס און אינטערקאמס, און ער זעט ווי א אינגל האט זיך געבעה אינגאנצן פארשמירט און דער מלמד האלט זיינע שמוציגע וועש אין א דורכצוכטיגע בעג, האט ער געזאגט פארן מלמד: "לייג עס אין א טונקעלע בעג, מען זאל נישט דורכזען וואס דארט ליגט, דער אינגל זאל נישט ווערן פארשעמט", האט דער מלמד זיך פארענטפערט אז ער האט זיך טאקע נישט געכאפט...

ברוך השם אז ביי אונז איז דא אינגאנצן אן אנדערע צוגאנג צו דעם, די מלמדים ווייסן פון זיך אליין אכטונג צו געבן אז די קינדער זאלן נישט ווערן פארשעמט.

איך קען דערציילן פהנה וכהנה, נאך און

געגאנגען א ווירוס און דאס קינד האט נישט געשפירט אז זי דארף ארויסגיין. די לערערין האט עס באמערקט, האט זי געבעטן דעם פאס דרייווער זאל ווארטן, זי האט גענומען דעם קינד אין א זייט, זי האט איר געטוישט וועש, כדי זי זאל נישט ווערן פארשעמט אויפן פאס.

דאס איז א מורא'דיגע מעשה! ווייל ווען עס מאכט זיך אינמיטן טאג אז א קינד מאכט איין, האט נישט די לערערין קיין ברירה, מען קען נישט לאזן א מיידל זיך ארוםדרייען אזוי א לאנגע צייט, זי מוז מסדר זיין דעם קינד, אבער יעצט אז עס האט פאסירט דריי אזייגער ווען מען גייט דאך שוין ארויף אויפן פאס, וואלט די לערערין געקענט זאגן פארן קינד: "גיי אהיים, דיין מאמע וועט שוין קעיר נעמען פון דיר". אבער די לערערין האט געטראכט צו זיך: 'ווען עס וואלט געווען מיין קינד, וואלט איך דאך נישט געוואלט מיין קינד זאל אזוי זיין אויפן פאס א האלבע שעה, אפער וועט איר איינער פארשעמען', זי האט אנגעקוקט יענעמ'ס מיידל אזוי ווי עס וואלט געווען איר קינד!

מען זעט פון די מעשה ווי די לערערין געבט אזוי אכטונג אויף קינדער, זי טראכט אלץ אויף אירע תלמידות: 'ווי אזוי וואלט איך געוואלט מען זאל זיך פירן מיט 'מיין' קינד?'

די הארציגע צוגאנג פון אונזערע מלמדים און לערערנס

איך האב זייער הנאה צו הערן אזעלכע מעשיות אויף מלמדים און לערערנס פון אונזער מוסד, ווי זיי געבן אזוי אכטונג נישט

בריוו פון הינוך

ווי אזוי רעדט מען צו קינדער איבערן דריטן בית המקדש?

שאלה:

לכבוד דער ראש ישיבה שליט"א,

צום ערשט א יישר כח פאר אלעס וואס מען קען אפילו נישט אויסרעכענען.

איך בין א מלמד און איך האב צוויי קורצע וויכטיגע שאלות בנוגע די יעצטיגע זמן, בין המצרים.

איינס, ווי באקאנט איז דא א מחלוקת בנוגע די דריטע בית המקדש צי דאס וועט אראפ קומען פון הימל אדער מיר וועלן דאס בויען, וואס זאגט מען פאר קינדער פון אכט ניין יאר?

צווייטנס, איז דא א מקור צו דעם וואס מען זאגט אז מיט יעדע מצוה וואס מען טוט ווערט צוגעלייגט נאך א שטיין פארן דריטן בית

קינדער, "אמר ליה רב פפא לאבבי, דידי ודידך מאי", האט רב פפא געפרעגט פון אבבי: 'וואס איז מיט אונזער תורה?' "אמר ליה", האט אים אבבי געענטפערט, "אינו דומה הכל שיש בו חטא להכל שאין בו חטא", עס איז נישט קיין פארגלייף תורה פון קינדער וואס זיי ווייסן נאך נישט פון קיין עבירה, זיי האבן נאך נישט טועם געווען קיין עבירה - אויף זייער תורה שטייט די וועלט.

אויף דייענע שאלות: וואס וועט זיין ווען משיח וועט קומען, ווער וועט בויען דעם בית המקדש, צי וועט אראפ קומען א פייערדיגע בית המקדש פון הימל אדער וועט מען דאס בויען וכו'; דער הייליגער רמב"ם זאגט (פרק יב מהלכות מלכים ומלחמות, הלכה ב): "וכל אלו הדברים וכיוצא בהן, לא ידע אדם איך יהיו עד שיהי

המקדש, און חלילה פארקערט נעמט מען אראפ א שטיין? אדער איז דאס סתם א שיינע דמיון?

ביטע ענטפערט מיר לתועלת התלמידים, יישר כח.

תשובה:

בעזרת ה' יתברך - יום ד' פרשת דברים, ראש חודש מנחם-אב, שנת תש"פ לפתח קטן לכבוד ... גרו יאיר.

איך האב ערהאלטן דיין בריוו.

אשריך ואשרי חלקך אז דו ביסט א מלמד, דו לערנסט מיט תינוקות של בית רבן - שלא טעמו טעם חטא.

חכמינו זכרונם לברכה זאגן (שבת קט:): "אין העולם מתקנים אלא בשביל הכל תינוקות של בית רבן", די וועלט שטייט אויף די תורה פון

רבי זכותו יגן עלינו ברענגט אין די הקדמה פון זיין הייליגן ספר יואל משה (דף ט), אז דער הייליגער צאנזער רב זכותו יגן עלינו האט זיך אמאל אנגערופן ביים טיש: "דער בית המקדש איז שוין גרייט, עס איז שוין געבויט און גרייט, עס פעלט נאר דעם פרקת", האט זיך אנגערופן דער הייליגער צדיק רבי יהושע'לע פון טאמאשוב זכותו יגן עלינו: "מיר גלייבן אז דער רב קען ענדיגן דעם פרקת", דער צאנזער רב איז שטיל געבליבן און אים גארנישט געענטפערט. א צווייטע מאל אינמיטן פירן טיש האט זיך דער צאנזער רב אנגערופן און געזאגט: "ווער זאגט אייך אז איך האב נישט געענדיגט דעם פרקת? איך האב טאקע צוגעענדיגט דעם פרקת פונעם בית המקדש, אבער עס איז געקומען א רשע און געטון א גרויסע עבירה, מיט דעם האט ער דאס צעריסן".

דאס זאלסטו אריין לייגן און אריין באקן אין דינע תלמידים, זיי זאלן וויסן און געדענקען אז יעדע מצוה וואס א איד טוט ברענגט ער דורכדעם נאך א ציגל צום בית המקדש און ער איז מקרב די גאולה און מיט יעדע שלעכטע זאך וואס מען טוט צעברעכט מען דעם בית המקדש, מען צערייסט דעם פרקת. דער אייבערשטער זאל העלפן זאלסט מצליח זיין מיט דינע תלמידים.

...

(ספר עצתו אמונה חלק י' מכתב אלף ל"א)

חינוך אפטיילונג

אויף קול ברסלב

צו הערן אלע שיעורים אויף חינוך

פון דער ראש ישיבה שליט"א

אויף קול ברסלב

דרוקט: 1-2-4-2

- שמעו ותחי נפשכם -

גרם להחריבו", איז דאס אזוי ווי מיר וואלטן דאס חרוב געמאכט.

רעד אסאך צו די קינדער קעגן מחלוקת און שנאת חנם; חכמינו זכרונם לברכה זאגן (ויקרא ט): די ערשטע בית המקדש איז חרוב געווארן ווייל מען האט עובר געווען אויף די דריי הארבע עבירות, די צווייטע בית המקדש איז חרוב געווארן נאר וועגן שנאת חנם, פירט די גמרא אויס: "ויעדן מרקד בינן", די עבירה איז נאך אלץ צווישן אונז; ברענג אריין אין די קינדער אהבת חנם, זיי זאלן זיך ליב האבן איינער דעם צווייטן, זיי זאלן זיך מוסר נפש זיין איינער פאר'ן צווייטן, דורכדעם וועלן מיר זוכה זיין אז משיח וועט קומען, דעמאלט וועלן מיר זוכה זיין צו זען ווי אזוי דער בית המקדש וועט געבויט ווערן.

אויף דיין צווייטע פראגע; ווי מעג מען זאגן אויף אזא זאך אז דאס איז א דמיון? אונדא אזוי! מיט יעדע מצוה וואס מען טוט איז מען מקרב די גאולה.

עס ווערט געברענגט פון הייליגן ראפשיצער רב זכותו יגן עלינו (נרע קודש פרשת כי תצא, דבור המתחיל כי תבנה בית ה') ב"כ כל יום שאדם עובד את ה' בונה את ירושלים ובית המקדש, דורך אונזערע מעשים טובים ווערט געבויט דער בית המקדש, און ער ברענגט דאך: "שמעתי מהרב הקדוש מורנו הרב אלימלך זכ ותו יגן עלינו", איך האב געהערט פון הייליגן רבי אלימלך פון ליזענסק זי"ע, אז ער האט געמאכט עלית נשמה און געזען ווי מען טראגט די פלים פון בית המקדש, מען האט אים געזאגט: "די פלים האסטו ארויסגענומען פון גלות מיט דינע מצוות און מעשים טובים", ווייל מיט די מצוות און מעשים טובים וואס מען טוט בויט מען דעם בית המקדש.

מען טאר נישט זאגן אז דאס איז א שיינער דמיון; עס איז אמת וצדיק אז ווען א איד טוט א מצוה ברענגט ער א ציגל צום בית המקדש און ווען מען זינדיגט נעמט מען אנוועק א ציגל און מען איז מעכב אז משיח זאל קומען, אזוי ווי דער הייליגער סאטמאר

ו", די אלע זאכן, וואס וועט זיין ווען משיח וועט קומען - ווייסט מען נישט ביז עס וועט זיין, "שדכרים סתומין הן אצל הנביאים, גם החכמים אין להם קבלה בדכרים אלו", די זאכן זענען פארהוילן פון אונז, אפילו פון די נביאים און פון די חכמים איז דאס פארהוילן, "ולפיכך יש להם מחלוקת בדכרים אלו", דעריבער איז דא אסאך מחלוקת אין די זאכן - וואס און ווי אזוי עס וועט זיין.

דערפאר זאגט דער רמב"ם: "לעולם לא יתפסק אדם בדברי ההגדות, ולא יאריך במדרשות האמורים בענינים אלו וכיוצא בהן, ולא ישימם עקר", מען זאל נישט צופיל אריין קלערן וואס און ווי אזוי עס וועט זיין נאכדעם וואס משיח וועט קומען, "שאין מביאין לא לידי יראה ולא לידי אהבה", ווייל פון דעם קומט נישט ארויס קיין עבודת השם יתברך; דער עיקר דארפן מיר זען וואס מיר קענען טון צו ברענגען משיח.

דעריבער, אנשטאט צו חקרגען ווי אזוי וועט זיין, וואס וועט זיין וכו', - דארפן מיר זען צו טון מצוות און גוטע מעשים אז משיח זאל שוין קומען. און ווען מיר וויינען און קלאגן אויפ'ן חורבן בית המקדש דארפן מיר וויינען אויף אונזער חורבן, אזוי ווי דער רבי זאגט (ליקוטי מוה"ר, חלק ב', סימן סו) ווען מען קלאגט אויפ'ן חורבן בית המקדש וויינט מען נישט אז אמאל איז געווען א חורבן, נאר מען וויינט אויפ'ן היינטיגן חורבן; אז מיר זענען חרוב ונחרב, מיר זענען ווייט פונעם אייבערשטן און מיר זענען זייער שטארק אריין געטון אין אונזערע תאוות רחמנא לצלן, מיר דארפן זען מיר זאלן נישט צוריק האלטן די גאולה; דערפאר האט דער רבי אונז געהייסן מיר זאלן אויפשטיין חצות זאגן תיקון חצות ווייל אפער זענען מיר געווען אינעם פאריגן גלגול די וואס האבן גורם געווען אז דער בית המקדש זאל חרוב ווערן און אפילו מיר האבן נישט חרוב געמאכט דעם בית המקדש: "אולי הוא מעכב עתה בגן בית המקדש", אפער זענען מיר די וואס האלטן אפ דעם בית המקדש פון צוריק אויפגעבויט ווערן, "ונחשב גם כן כאלו הוא

צו באקומען וועכנטליך דעם גליון, ביטע שרייבט צו: chinuchgilion@gmail.com

קול ברסלב

קוואל פון חיזוק (פרויקט) - שיעורים; מעשיות פון תפלה; רעסעפיס; און נאך

845-351-9060 / 212-444-9169

ארץ ישראל 0797040069 / ענגלאנד 03303502363 / קאנאדא 438-320-9090

חיזוק יומי אימעיל chinuchgilion@gmail.com / טעלעפאן מעדיזשינ 347-630-2876

קול ברסלב - שיעורים; חיזוק יומי; ניגונים; מעשיות פון תפלה און נאך

212-444-9191 / 845-351-0910

ארץ ישראל 0797040066 / ענגלאנד 03303502361 / קאנאדא 4383008080

בעלגיע 3235003461 / ארגענטינע 11552354370